

FONT
CALELLA

Catalans... Sabeu perquè
en Cambó no es ministre?...
Perquè no ha pogut posar
preu (com en 1917) a l'Autono-
mia de Catalunya.

PERIODIC D'ESQUERRES

(Dels articles en són responsables els seus autors)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
ANSELM CLAVÈ, 54, PIS

Any I - Núm. 2

Calella, 10 de Març de 1934

Val 20 cèntims

EN M A R X A

Errors greüissims en l'ordenació d'una nova política

L'acollida dispensada pel públic liberal de Calella en el primer nombre del nostre periòdic FRONT no ha pogut ésser més encoratjadora pels homes que ens hem emprès la tasca d'aquesta publicació.

Res ens conforta i ens anima tant en aquests moments com aquesta compenetració espiritual de la gent d'esquerra i la seva assistència material amb aquesta obra d'interés comú.

No cal dir, doncs, de quina manera remerciem nosaltres aquest assentiment a la causa que defensem a la qual hi posarem tot el nostre entusiasme, tot el fervor i tota la generositat amb què estan impregnades les nostres idees d'amor, de fraternitat humana i de justícia social.

Palesem a tots el nostre sincer agraiment.

Com era natural al sortir un periòdic esquerrà de veritat a Calella ha tret de pollaguera a les hosts carlines i a totes les forces amagades de la reacció que durant molt temps han exercit a sobre el poble de Calella la seva influència nefasta i que per culpa d'ells avui es trova dissortadament al marge d'aquesta germanor liberal que viuen els demés pobles de la nostra terra.

Calella ha estat de molts anys la seu del predomini clerical i no caldran els espeternecs dels seus defensors per conservar-lo. No; és inútil el que ha de morir morirà.

Del passat sols se'n conserven les idees clares d'aquells homes insignes que foren víctimes de la més odiosa intolerància.

Segles i segles d'esclavitud ha arrestrat la humanitat un vesànic atavisme que els homes liberals d'avui ens esgarrija i ens repugna, i lluitarem fins a fer totalment impossible el seu reeiximent.

Calella a la curta o la llarga obrirà de bat a bat les seves portes a les idees modernes de tolerància i progrés, barrades avui per aquest conglomerat d'interessos mesquins que no és altra cosa aquest concubinatge representat per quatre treballadors que, brincant la seva espinada d'esclaus, es presten a defensar els interessos dels rics i de la clerecia.

Hem dit que erem liberals i profundament esquerrans i no tindriem pas necessitat de repetir-ho, malgrat però, volem refermar més encara les nostres convivències de justícia social, compatibles amb un règim de igualtat econòmica que sigui una garantia per la llibertat dels homes i dels pobles arribant fins allà on la preparació intel·lectual i les possibilitats materials del nostre poble ho permetin.

I en aquesta nova creuada per l'ideal em dit també que no ens tancavem amb exclusivismes, que amb el cor ple de joia i esperança obriem les portes a totes les innovacions, a tots els ideals de vanguardia per més radicals que fossin, que el camp era ben ample i vast que tots hi caviem a dintre, amb el ben entès, però, que sols poden ésser mereixedors de la llibertat, de la democràcia i de la tolerància, aquells que són capaços de sentir-la i practicar-la, aquells que portin d'escoles ideològiques diferents són capaços de conviure amb un règim de reconeguda i plena llibertat per tothom, no pas aquells que en nom d'un fals redentorisme sols persegueixen la perpetuïtat de l'esclavitud de la humanitat.

Per això ens plauen els calificatius de la gent reaccionària.

No volíem ni esperàvem altra cosa d'ells.

Gran agitació i nerviosisme es sent arreu d'Espanya. Prompte es compliran tres anys de República i el poble sent tant intensament com abans de proclamar-se, la inquietud i malestar que precedeixen als grans aconteixements. Sembla talment com si d'un moment a l'altre vagi a esclatar el fet irremeiable. Els mots violents i revolucionaris es pronuncien amb tanta insistència, diàriament i a tothora que àdhuc la gent més conservadora que avans els esgarrijava solament en sentir-ho, avui utilitzen els mateixos termes d'amenaça per demostrar la seva disconformitat amb el règim, sigui municipal, regional o nacional, mentre considerin que se'ls lesiona interessos o conviccions.

Quins són els errors que han produït aquesta agitació i malestar, ahir latents i avui al roig viu que es manifesten obertament, que exterioritzen la seva magnitud? Qui és el responsable d'aquest desgavell?

Qui són els causants del desordre en l'ordenació de la nova política i en la moral de la nova justícia? El poble, no és pas el culpable; el poble sent les mateixes ànsies de justícia; si d'alguna cosa se'l pot acusar és simplement d'ingenu. Doncs qui? Els capdevaners republicans.

A l'advenir la República, per raó de què la Monarquia estava descomposta, molts ciutadans, republicans de tota la vida, i altres homes, els uns d'un republicanisme vell i sincer, i altres tants o més d'un sentiment més recent, es trobaren, de sobte, amb la República a llurs mans, plens d'entusiasme i bona fe encoratjadors d'un feliç demà. Avui després de tres anys ens és ben palès que els

homes de l'abril del 1931 projectaren en llur imaginació febrosa i quixotesca, un fantàstic programa on imperaria la Justícia, Igualtat i Fraternitat.

Error greus cometeren que no cal atribuir-ho a mala fe sinó a insuficiència de personalitat política, o per ésser en excés susceptibles i d'una ambició accentuada. Les campanyes de difamació i adulació en les persones de menys responsabilitat dels partits republicans moltes vegades detiniren i impossibilitaren lleis i disposicions, i d'altres campanyes del mateix estil, feren un treball lent però segur en la divisió de les persones que integraven una unitat d'acció.

Tot això sembla que tingui un descàrrec, i diran: l'enemic ha fet ús d'armes poc nobles, no ha mirat amb quins mitjans desvirtuava els fets. Que potser deu haver d'importar-li res a un home convençut del seu deure i net de tota immoralitat, de les falses acusacions i d'altres mitjans que usà l'adversari? No! a un home de responsabilitat sols deu haver de preocupar-lo la seva conducta en els afers públics.

Si hi hagués hagut una ferma voluntat en la concreció d'un programa i una orientació fixa per realitzar-lo; si moltes personalitats polítiques no haguessin estat imbuïdes d'un egoisme de superioritat o d'apetències d'uns honors o càrrecs promesos a cau d'orella, les campanyes de difamació individual i les adulacions immerescudes i intencionades, dirigides a conseguir un fi, no haurien fet efecte; haurien topat sempre amb l'integritat de les persones.

Hi ha hagut moltes excep-